UTBLICK

№ 4 - 2012

FRAMTIDENS HISTORIESKRIVNING

Historiker är visserligen kunniga vad gäller det som redan hänt. De observerar förändringar, utläser trender och sätter ord på tidsperioder som gemene man sedan refererar till som distinkta epoker. Där samhällen visat på förändrade karaktärsdrag sätter historiens berättare punkt för en tidsrymd, vilket ger plats för en ny fas med nya kännetecknande attribut. Men kan den som är insatt i det förflutna även tyda vad som komma skall? Går det att avgöra vilka särdrag av idag som kommer att skildras i framtidens historieskrivning?

Henrik Arnstad är journalist, historiker och författare och har bland annat jobbat för Dagens Nyheter, Aftonbladet och Sveriges Television. I vår är han aktuell med verket *Älskade Fascism* – en bok om fascistisk ideologi och historia. Som skicklig berättare vad gäller det förgångna svarar Henrik på fyra frågor relaterade till historieskrivning av den tid som förflutit, pågår och ännu icke stundat.

Photo : Jenni S Lindberg

Det brukar sägas att historien inte upprepas, men att den rimmar. Vilken period i vår historia skulle du säga rimmar med idag?

Den var ny för mig - historien rimmar? Ingen aning om vad det betyder, men det existerar ingen konsensus om hur historien utvecklar sig. Personligen lutar jag åt synen på historien som en serie enskilda händelser vilka vi i efterhand har alltför stor fantasi angående att skapa konstruerade sammanhang i. Vi

. . . Continue reading at page 8

THE VEGETARIAN TRANSITION AND CONSOLIDATION

Perhaps it is impossible to discern any common universal aspirations among people around the globe. It may be that I, as a Westerner, wherever I go and whomever I speak with, find that the imminent wish of all is to be free among equals; at least to the extent that we want the liberty of safety and the equality of fellowship. However, our political preferences are far more complex than this. They are shaped by society and our experiences; they are shaped by our identity. Throughout history people sharing a common identity have united against oppression and injustice to claim their right. These identities have been of different natures: religious; class; gender; sexuality and so on. But not only do we speak up for ourselves, we speak up for those who cannot (or dare not) speak up for themselves: for the oppressed in authoritarian states, for children, for mentally challenged people and even for animals. Hence, it seems that despite the identities that differentiate us from each other, there is one identity which we can all admit to: the human identity. Or perhaps there is even more: we often forget that we are animals - that we share life with many more than just those of our own species. Ultimately we all seem to, consciously or subconsciously, identify

. . . Continue reading at page 12

Editorial :

SEIZE THE FUTURE

"De Lord giveth wid 'im right hand and taketh wid 'im left! But most of the time, Irie thought, he's simply a thief in the night. He just taketh away. Just taketh the fuck away" (White Teeth, 418).

Irie, a Jamaican-British teenage girl and narrator in Zadie Smith's generation novel *White Teeth* from 2000, is obtained by history. Reflecting on her family's sad venturing through colonial passages into sub-urban London, Irie is overwhelmed by a sense of powerlessness at the course of life. Roots get entangled in claustrophobic ways, giving birth to generations of shattered hope whose destiny has already been written in the aftermath of what was. And the Lord whom Irie's grandmother clings on to as a last, desperate cry against modernity, he just takes and takes.

Yet history is not only pre-given; it is shaped as we continue walking. This year, we in Utblick have published a stream of magazine issues and articles focusing on the global structural challenges facing human agency today. Acknowledging the tense balance between individual agency and historical structures, we believe that choices build on knowing the past. For this last issue of 2012, we reflect on history by jumping into the future. Will we witness a serious political move towards sustainable green growth, or will the globe keep on warming up? Will transnational uprisings for civil rights alter our perception of democracy? Will changing power relations between the global South and the old North replace relativist struggles for cultural rights with *transversalist* values of the hybrid and the rootless? Or will it all once again be drowned in oil?

This Future issue is divided into two sections; Utopia and Dystopia. While the utopian section travels through Brazil's rising tiger economy (7), occupy meat street movements (1), and far into space (8), the dystopian section takes a different, downward-spiraling path, stopping at American debt-induced students (13) and drug wars (16) on its way to a political discussion of multiculturalism (16), revealing the relative distinction between utopia and dystopia. Read the sections as critical reflections on the potential developments of our contemporary society. The Utopias presented here are ambiguous and the Dystopias disturbing, yet neither is absolute without the other.

This is my last editorial for Utblick, but I feel confident that our beloved magazine and network will prosper onwards, not in utopian but in truly realistic, positive ways. People, not luck, will ensure this.

The time is yours.

// Anna Reumert
Editor-in-Chief

ORDFÖRANDET HAR ORDET :

Vad kul att du håller detta nummer av Utblick i din hand! Som du förhoppningsvis vet så är Utblick Utrikespolitiska föreningen i Göteborgs tidning. Här kan du läsa artiklar som våra egna medlemmar skrivit och det märks hur mycket jobb de lagt på tidningen, både genom kvalitén på våra skribenter och inte minst den nya snygga formgivningen. Givetvis är Utblick något som vi UF Göteborg är extra stolta att kunna presentera och jag hoppas att du som läsare märker av det stora arbete som har lagts ner.

Men UF Göteborg är också mycket mer än bara tidningen, även om den är en av våra allra bästa kanaler för att nå ut och ge intressanta reflektioner till våra medlemmar. Denna höst har UF formligen sprudlat av aktivitet och vi har fått massor av nya aktiva medlemmar som har hjälpt till att göra det möjligt. Under oktober månad hade vi inte mindre än två föreläsningar varje vecka. Vi har även anordnat en mycket välbesökt valvaka inför det amerikanska presidentvalet tillsammans med statsvetenskapliga institutionen. Något av det allra roligaste är dock resan till Bryssel som vår Evenemangssektion har planerat och organiserat.

Hösten är inte över än och UF har mycket planerat långt in i december (glöm inte att hålla dig uppdaterad via facebook, twitter och instagram). Dock är detta det sista numret av Utblick och det är även det sista "Ordföranden har ordet" som jag skriver. I januari väljs en ny styrelse in till UF Göteborg och därmed kommer nuvarande styrelse att avgå. Om du som läser detta funderar på att engagera i UF eller söka till en post i styrelsen är det något som jag varmt rekommenderar. Ett engagemang inom UF ger erfarenheter som kommer följa med dig och vara till nytta resten av livet, dessutom tycker jag är det ett roligt och viktigt arbete som UF utför.

Även om du inte blivit övertalad att söka till en styrelsepost till våren 2013 hoppas jag att du fortsätter intressera dig för utrikespolitiska frågor och fortsätter vara medlem i UF, för ju mer medlemmar vi har, desto mer roliga aktiviteter kan vi erbjuda!

Matilda Wallmon
Ordförande,
Utrikespolitiska föreningen Göteborg

Editor-in-Chief and Publisher :
Anna Reumert

Art Director :
Anna-Lotta Ahlmén

Web Editor :
Jonas Eriksson

Writers :
Anna Reumert
David Skansholm
Hannes Floman
Isabelle Persson
Jenni S.Lindberg
Jonas Eriksson
Josef Svantesson
Lauranne Beernaert
Paulina Widell
Rebecka Hallén
Tove Thulander

Illustrators :
Clara Dackenberg
Klara Bothén

Publishing House :
Trydells Tryckeri

Detta material är helt eller delvis finansierat av Sida, Styrelsen för Internationellt Utvecklingsarbete. Sida delar inte nödvändigtvis de åsikter som här framförs. Ansvaret för innehåll er uteslutande författarens.

Webpage : www.utblick.org
Join our group 'Utblick Magazine' on Facebook and follow us on Twitter @UF_Utblick

UTRIKESPOLITISKA FÖRENINGEN GÖTEBORG

U T O P I A

LIST OF CONTENT : 04 - 05 // ***VÄGEN TILL DITT DRÖMJOBB*** - Utblick intervjuar 06 // Forts. - ***FRAMTIDENS HISTORIESKRIVNING*** 06 - 07 // ***AERONAUTICAL BREAKTHROUGHS*** : on our way to stars, unknown planets and touristic spaceflights 07 // ***BRAZIL – NOT JUST ANOTHER BRIC(K) IN THE WALL*** 08 - 09 // ***ARBETSSAMHÄLLET*** - EN HISTORISK TILLBAKABLICK 10 - 11 // ***LOST IN TRANSLATION ON THE TRANSARABIAN RAILWAY*** 12 // Continued - ***BRAZIL (...)*** 12 // Continued - ***THE VEGETARIAN TRANSITION AND CONSOLIDATION***

VÄGEN TILL DITT DRÖMJOBB

Åsa Pedersen
Regionchef Väst, Rädda Barnen

1. Som folkrörelse är vi engagemangsdrivna och ofta är det också just ett hållbart engagemang som jag letar efter när jag rekryterar. Man ska brinna för våra frågor - barn i utsatthet – men också vara professionell, kapabel och klok, det vill säga ha ett engagemang som håller i längden. Men det är också viktigt att man är öppen, har ett brett engagemang och är flexibel eftersom de frågor vi arbetar med skiftar över tid. Social och kommunikativ kompetens är också viktigt eftersom samarbetsförmåga, vara konkret och tydlig samt ha en förmåga att kunna entusiasmera andra är alfa och omega i vår typ av organisation.

2. Ingen större roll. Att man avslutat sina studier tycker jag kan vara ganska viktigt eftersom det visar på att man kan slutföra sådant man påbörjat. Det är också intressant att se vilka kurser sökanden valt, eftersom det visar på personens ambition och intresseriktning. Men när det gäller att ta reda på om någon är skicklig, då är referenterna mycket viktigare än betygen.

3. Det beror givetvis helt på vilken typ av tjänst man söker. Rädda Barnen har många olika slags tjänster och här jobbar allt från ekonomer, IT-tekniker och HR-personal till statsvetare, samhällsvetare och humanister. Ibland söker vi pressansvariga och då är det journalistisk erfarenhet som är viktigt. Ibland är det socionomer man söker och då är erfarenheten av att ha arbetat direkt med barn grundläggande. Vi i personalen arbetar mycket med att stötta och utveckla Rädda Barnens medlemsrörelse, därför är erfarenhet av föreningsliv ofta viktigt i våra tjänster. Ett tips är alltså att engagera sig ideellt i en förening som Rädda Barnen om man vill söka sig till denna typ av arbetsplatser. Det var så jag började för 15 år sedan. Mänskliga rättigheter är också grunden för all vår verksamhet, så MR-kunskap kan vara bra.

4. Det beror på hur man fungerat och presterat under praktiktiden. Vi har hårt tryck på våra tjänster och ofta ett mycket stort antal sökanden. Rädda Barnen är kanske inte en typisk första arbetsplats. Men om man visat framfötterna under en praktik så kan det ibland leda till en kortare projektanställning. Några av våra praktikanter genom åren har vi kunnat erbjuda någon form av kortare anställning efter praktiken med ett avgränsat projekt. Det finns också exempel på praktikanter som fått fast jobb hos oss. Men det viktigaste är nog den erfarenheten som en praktik ger. Man lär sig mycket och får även kontakter i andra organisationer. Det finns exempel på folk som praktiserat här och sedan fått jobb hos BRIS till exempel.

5. Det kan vara en fördel, speciellt när det gäller vår verksamhet i områden där det bor många människor som pratar ett annat modersmål än svenska, exempelvis delar av nordöstra Göteborg. Men det är inget krav i någon av våra tjänster på Rädda Barnens Sverigeprogram. På Rädda Barnens Internationella Program däremot, så är detta ofta ett krav, men dessa tjänster är förlagda till vårt huvudkontor i Stockholm.

Anna Jardfelt
Direktör, Utrikespolitiska institutet.

1. På UI arbetar både forskare, journalister och andra experter så anställningskraven ser lite olika ut. Generellt kan man säga att vi letar efter personer med lämplig bakgrund och med kunskaper om utrikespolitiska och internationella frågor. Det är mycket viktigt att man kan skriva bra, både på svenska och på engelska. Vi ser också gärna att man både är intresserad av och kan kommunicera kunskap till olika delar av samhället, både till grupper som forskare, journalister och privata sektorn, men också tex till ungdomar.

2. Jag har aldrig tittat på någons betyg vid en anställning. Detta handlar nog dock mest om att de flesta har andra erfarenheter efter universitetsstudierna innan man kommer till UI, ett tidigare urval som kanske till viss del gjorts på basis av betygen. Jag tittar mer på vilka olika dokumenterade erfarenheter man har – om man har publicerat relevanta texter eller om man på olika sett har arbetat med för oss relevanta frågor.

3. Generellt sett så välkomnar vi goda språkkunskaper och – igen – att man har dokumenterade erfarenheter av att kunna uttrycka sig väl i tal och skrift. För forskarjobben är akademiska meriter helt avgörande. För de som arbetar med att till exempel arrangera olika evenemang kan det istället vara extra viktigt att man har en bred kunskap om utrikesfrågor, ett bevisat intresse för internationella frågor, flera har till exempel varit engagerade i UFS, och en god kunskap om var intressanta personer för UI finns, alltså ett bra kontaktnät.

4. UI tar i dagsläget inte emot praktikanter. Vi kan dock sedan drygt ett år tillbaka, tack vare stöd från Axel och Margaret Ax:son Johnsons stiftelse, erbjuda möjligheter för åtta personer varje år att vara stipendiater vid institutet under en termin, vilket har varit extremt populärt. Hittills vet vi att flera av dessa direkt har fått jobb inom sitt intresseområde.

5. Ja, de flesta som arbetar här talar flera språk.

Christine von Sydow
Generalsekreterare, Action Aid.

1. Vi söker personer som är nyfikna och som har en uttalad vilja att jobba för att skapa förändringar så att fattigdom och andra orättvisor minskar. ActionAid har verksamhet i drygt 40 länder och alla som jobbar här i Sverige arbetar på olika sätt tillsammans med kollegor på våra lokala ActionAid-kontor runt om i världen, med givare och supportrar här i Sverige och med många samarbetspartners nationellt och internationellt, så öppenhet och samarbetsförmåga är andra viktiga egenskaper.

2. Betyg är en del av en helhet. Erfarenheter och det personliga engagemanget är andra viktiga delar. Vi har ett stort och viktigt uppdrag och vi är därför intresserade av personer som har goda kunskaper inom sitt område och som har en egen drivkraft, och i det perspektivet säger betygen en del, men absolut inte allt.

3. Det beror alldeles på vilket specifikt jobb det handlar om. Hos oss arbetar till exempel kampanjledare, kommunikatörer, insamlare, statsvetare och ekonomer, och alla har skilda erfarenheter inom sitt speciella område innan de börjar. De allra flesta har dock en sak gemensamt, att på något sätt ha visat ett intresse för frågorna vi jobbar med, att skapa förändringar för att minska fattigdom och säkra kvinnors rättigheter.

4. Vi tar emot några praktikanter varje år och det finns absolut en chans att en praktikplats kan leda till ett jobb, i Sverige eller i vår internationella organisation. Även om det inte sker omedelbart så kanske litet längre fram.

5. Att obehindrat kunna jobba på svenska och engelska är absolut nödvändigt. Andra språk är naturligtvis också värdefulla, men de dagliga arbetsspråken är svenska och engelska.

Utblick har intervjuat fem organisationer som vi tror att folk som är intresserade av globala frågor och internationell politik vill söka jobb hos någon gång i en snar eller lång framtid. Utifrån studenternas perspektiv tar vi reda på vad våra potentiella framtida arbetsgivare egentligen vill ha.

Text: Tove Thulander

Frågor :

1 - Vad är de främsta egenskaperna ni letar efter när ni anställer någon hos er?

2 - Frågan som är på alla studenters läppar: hur stor roll spelar egentligen betygen?

3 - Vilken typ av erfarenhet ser ni gärna att man har innan man söker jobb hos er?

4 - Om man gör praktik hos er, hur stor är chansen att det kan leda till ett jobb?

5 - Är det viktigt att kunna prata ett annat språk än svenska och engelska om man jobbar hos er?

Jens Petersson

Biträdande generalsekreterare, Svenska FN-förbundet.

1. Relevant utbildning, arbetslivserfarenhet samt personliga egenskaper som t ex samarbetsförmåga, kreativitet och förmåga att arbeta självständigt.

2. Inte särskilt stor roll. Personliga egenskaper och meriter är viktigare.

3. Det beror på tjänsten, men i kombination med andra meriter ser vi ser gärna att man har intresse för internationella frågor, erfarenhet av folkrörelsearbete och att man delar grundläggande FN-värderingar.

4. Det finns förstås ingen koppling mellan praktik hos oss och anställning hos oss. Men praktik ger erfarenheter som kan vara till nytta när man vill söka en ledig tjänst, hos oss eller någon annan. Våra praktikplatser är efterfrågade och jag är övertygad om att våra praktikanter har haft god nytta av sin tid hos oss.

5. Nej.

Anna Albinsson

HR-chef, Forum Syd

1. Beror helt på vilken typ av tjänst det rör sig om. Vi tar fram en kravprofil som anger vad som är krav respektive meriterande för respektive tjänst. Om det t ex rör sig om en controllertjänst så krävs en viss typ av kompetens och egenskaper, om det är en tematisk rådgivare vi ska rekrytera så är det sannolikt helt andra kompetenser och egenskaper som är viktiga. Ett grundkrav är dock alltid att man delar våra värderingar och har ett intresse och känner engagemang för de frågor vi arbetar med.

2. Ingen betydelse alls i den konkreta rekryteringssituationen skulle jag våga påstå. Det är hur du tillämpar det du lärt sig som avgör om du klarar av jobbet. Under en anställningsintervju för vi ett resonemang kring olika relevanta frågor och då framgår det ofta ganska snabbt hur ”bra koll” man har.

3. För de allra flesta tjänster är det önskvärt att man har viss arbetslivserfarenhet av liknande arbete som den tjänst man söker, vilket är en komplicerande faktor när man är nyutexaminerad. Jag fick dock själv mitt första jobb (direkt efter min examen) inom denna sektor (Röda Korset) genom att jag varit frivilligt engagerad i organisationen under många år och bland annat arbetat ideellt med organisationsutvecklingsfrågor.

En akademisk examen (eller motsvarande kunskaper) är nästan alltid ett krav, liksom goda kunskaper i engelska.
Att på något sätt ha varit engagerad i en organisation som arbetar med utvecklingssamarbeten eller dylikt är meriterande, likaså att ha studerat/arbetat utomlands under en längre period.

4. Det händer att praktikanter senare börjar arbeta hos oss, men de söker alltid utannonserade tjänster på samma villkor som övriga som ansöker om jobbet. Det mest lämpliga personen erbjuds tjänsten, oavsett om den praktiserat eller ej. Lämpligheten kan ju dock till viss del öka genom att man varit här och lärt känna Forum Syd, och vi personen, under en praktikperiod.

Ewa Werner-Dahlin

personalchef, SIDA

1. Du har en hög professionell nivå och förmåga att organisera ditt arbete så att du når resultat. Vi behöver personer med förståelse för samarbetsländernas utvecklingsbehov. Vi förväntar oss att du periodvis är beredd att arbeta i något av våra samarbetsländer. Du delar med dig av din kompetens och du kan förhålla dig till ett multikulturellt sammanhang på ett respektfullt och lyhört sätt. Det är några viktiga egenskaper man behöver för att arbeta på Sida.

2. Eftersom vi i allmänhet kräver flera års erfarenhet inom olika områden så har inte studentbetygen så stor betydelse, däremot är akademisk utbildning ett grundkrav för de som ska arbeta som handläggare.

3. Vi frågar ofta efter det vi kallar fälterfarenhet, det innebär att man bott och arbetat, kanske studerat en längre tid i ett land som Sverige har utvecklingssamarbete med. Det är oftast också mycket värdefullt med annan erfarenhet av utvecklingsfrågor, kanske har du varit verksam inom en svensk enskild organisation som jobbar med utvecklingsrelaterade områden och frågor i bred bemärkelse. Det kan röra sig om en bred palett av områden t ex jämställdhet, miljö, mänskliga rättigheter, barns rättigheter.

4. Den närmsta tiden förväntar vi oss inte att rekrytera så många nya. En praktik hos oss är ändå en värdefull erfarenhet som kan leda till uppdrag i någon svensk organisation, kanske stimulerar dig att söka som Junior Professionell Officer inom FN eller att specialisera dig inom ett område akademiskt.

5. Ja det är viktigt. Spanska, franska, arabiska, ryska, portugisiska är bra att kunna

Illustration : Klara Bothén

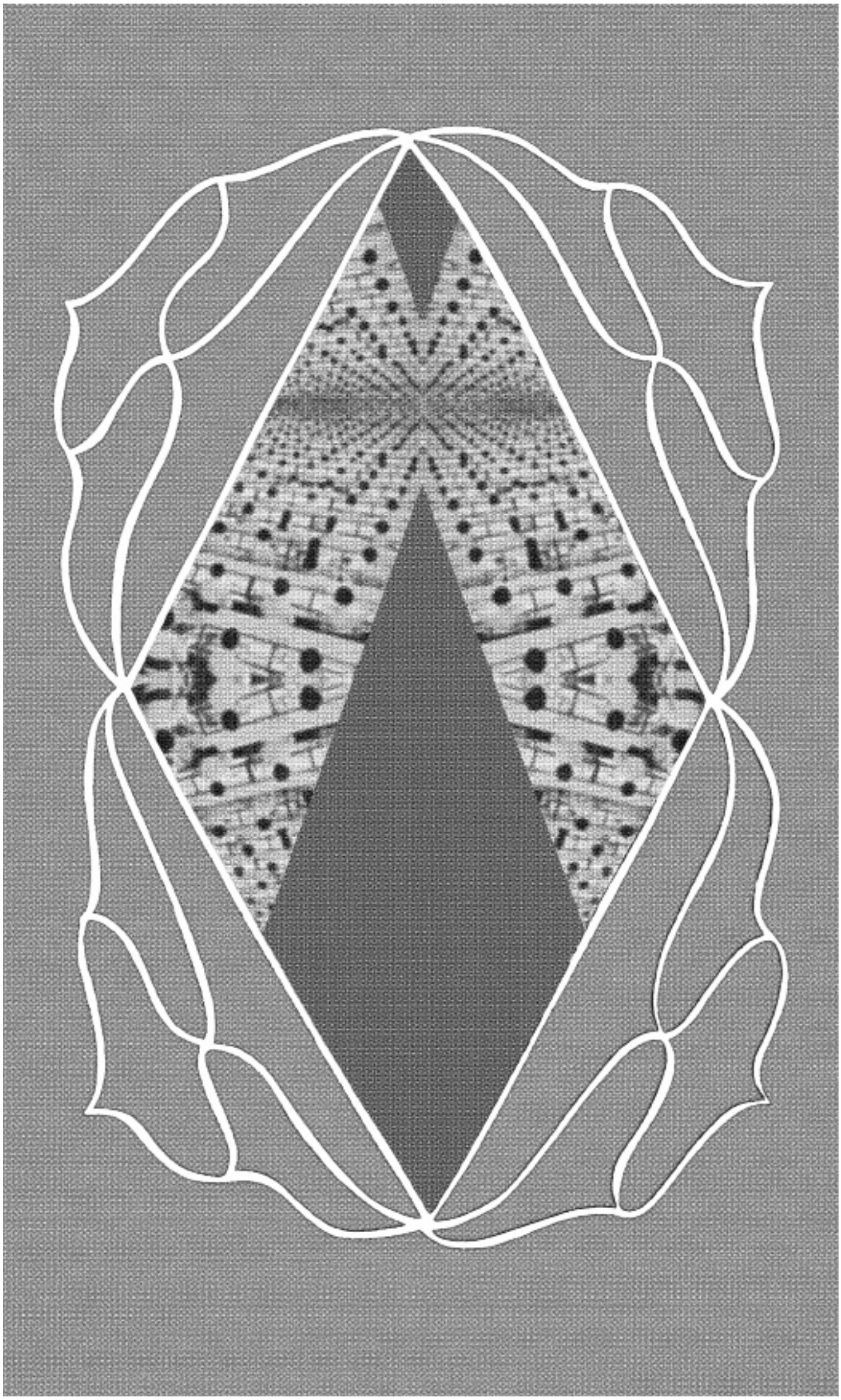

ARBETSSAMHÄLLET - EN HISTORISK TILLBAKABLICK

För att förstå varför samhällets organisation av arbete och produktion ser ut som den gör idag måste vi se tillbaka på hur det såg ut runt millennieskiftet för hundra år sedan, och vilka omdaningar som följde av kapitalismens slutkris. Slående är att den globala produktionen under blott ett halvt sekel hade konsumerat nära en tredjedel av alla jordens ändliga naturresurser. Utan något överordnat syfte byggde kapitalismen på en kontinuerlig och närmast mekanisk expansion av kapital. Enbart genom att det absoluta värdet ständigt fortsatte växa kunde än mer kapital ackumuleras för ytterligare expansion. Kriser uppstod med jämna mellanrum då värdetillväxten saktade in, vilka botades med injektioner av naturresurser (kolonialism), produktionsmedel (industrialism), arbetskraft (fordism) och krediter (finansism). På så sätt fortsatte kapitalet växa i rask takt samtidigt som naturresurser förbrukades, produktiviteten höjdes, lönearbetet utvidgades och förväntade kapitalökningar realiserades i förtid i form av lån.

Vi måste vara medvetna om att den fantastiska innovation och produktivitetsökning kapitalismen medförde är en förutsättning för hur vi organiserar produktionen idag. Samtidigt som det är svårt att inte beundra den exponentiella teknologiska utveckling som tog fart med kapitalismens intåg är det lika svårt för oss idag att inte häpna över den universella idealiseringen av arbetssamhället kombinerad med närmast obefintlig kritik mot resursförbrukningen - även när produktionskrön för flertalet fundamentala resurser väntade runt hörnet.

Rent matematisk insåg givetvis alla att förbrukningen av ändliga resurser inte kunde fortsätta för evigt. En avstannad värdetillväxt vore emellertid så pass samhällsomstörtande att istället för att minska varuproduktionen sattes ett nästintill deterministiskt hopp till teknologins förmåga att ersätta de råvaror som tagit slut med nya. Efter de stora teknologiska språng som tagits under kort tid var en sådan optimism trots allt kanske inte helt ogrundad. I vilket fall var den kapitalistiska ekonomin så frikopplad från den politiska makten att det är högst osäkert om de institutioner som fanns till hands kunnat bygga om ekonomin från grunden, även om viljan funnits.

I den mån den optimistiska tilltron till teknologiska framsteg på sätt och vis kan begripas utifrån vår psykologiska oförmåga att balansera riskerna för framtida förluster mot chanserna till kortsiktiga vinster är det mer komplicerat att förklara arbetsidealets hegemoni. Även helt sekulariserade rörelser bekände sig förutsättningslöst till Luthersk arbetsmoral.

Kapitalismens största utmanare under 1900-talet - kommunismen - hade som målsättning att befria proletärerna från kapitalet, inte att befria dem från löneslaveriet. Den rådande sociala normen löd att den som inget arbete hade inte heller skulle äta.

Ett dåligt arbete ansågs tillika bättre än inget arbete alls. Vad som producerades och varför var i arbetsidealets världsbild däremot helt oväsentligt - från kapitalismens perspektiv var det enda betydelsefulla att sälja sin arbetskraft till högstbjudande. Att bidra till framställande av bomber eller resurshungriga förbruksvaror utan praktisk betydelse var ärevördiga sysslor jämfört med att inte lönearbeta alls. Historien om hur arbete - ett ord vars etymologi kan härledas till plågor - blev allmänt idoliserat går via militärt våld, slaveri, förtryck och svält som påtryckningsmedel. Den historien förträngdes gärna, och genom ett ”demokratiskt” system beslutade lönearbetarna om det kapitalistiska arbetssamhällets ramverk, och blev på så sätt sina egna förtryckare, medan frågan om hur de gemensamma resurserna skulle fördelas aldrig berördes.

Förändringen kom i och med att mikroelektronikens industriella revolution slagit igenom och produktionsprocesserna kunde effektiviseras snabbare än nya produkter kunde uppfinnas. Eftersom produktivitetsökningen inte kunde vägas upp med en likbördig expansion av nya produkter, rationaliserades en allt större del av arbetskraften bort, och det som tidigare varit konjunkturell arbetslöshet övergick i strukturell. En minskad befolkningsandel fick på så sätt arbeta allt hårdare, medan en allt större andel blev permanent arbetslösa. Det kapitalistiska arbetssamhällets grundpelare började skälva.

Under ett par decennier försökte man hålla produktionen uppe med att skapa en artificiell efterfrågan genom ökat underskott. Samtidigt bidrog opaka profiter från den spekulativa finanssektorn till en simulerad kapitalökning, utan någon motsvarande ökning av produktionen. Eftersom värdet av de olika typer av legala dokument finanssektorn spekulerade i till syvende och sist byggde på det förväntade värdet av framtida arbete kan vi idag tycka att man borde anat att det knappast var en stabil grund för en global samhällsordning.

Systemets instabilitet gjorde under 2000-talet sig påmind genom återkommande kriser som inte följdes av de motsvarande konjunkturuppgångar man var van vid. Den fullständiga härdsmältan kom först i mars 2043, när USAs regering ställde in de allt dyrare betalningarna på sin gigantiska statsskuld till Kina som ackumulerats under decennier av simulerad tillväxt. Trots att det inte fanns så många andra alternativ tillhands mottogs beskedet med chock världen över; efter att Kalifornien utropat sig självständigt och samtliga börser totalhavererat började nationalstat efter nationalstat upplösas under mer eller mindre kaotiska former.

I Brasilien började de första autonoma samhällen formeras utifrån de grunder vi känner idag: istället för att varuproduktionen är motorn tas kollektiva beslut för hur vi bäst bör använda de resurser vi har tillgängliga, och arbete är inte längre ett mål i sig självt som kontrolleras av kapitalismens ”osynliga hand”, utan en medveten social aktion. Genom våra olika nivåer av folkliga råd, från stadsdelsnivå till global nivå, ingår vi gemensamma överenskommelser och ser till att jorden resurser nyttjas på ett socialt och ekologiskt resonablet vis.

Visst är det väl fantastiskt vad en destruktiv och förtryckande samhällsordning kan bli fröet till något som mycket bättre?

Text : Jonas Eriksson

forts.

FRAMTIDENS HISTORIESKRIVNING

generaliserar. Poängen är att detta är av nödvändighet, om man arbetar som historiker. Själv är jag modernhistoriker, det vill säga att jag intresserar mig för tiden efter 1789. Men garanterat ingen ropade till sin granne detta år att "hörde du – tidig modern tid slutade i år". Och ingen granne svarade att "javisst, nu är det moderniteten som gäller".
Ändå är det ett faktum att västerlandet i dryga 200 år har befunnit sig i en tidsperiod som betraktat varje ögonblick som något helt nytt. Så var det inte under medeltiden, då livet fördes under århundraden i självklart inredda existentiella lådor. Det är i denna epoks kraschlandning vi lever. I de ständiga förändringarnas epok, i ständiga diskussioner om "det nya". Hur ska vi klara "den nya ekonomin", "den nya världsordningen", "det nya Kina", "den nya kvinnan", "den nya mannen", "den nya IT-eran", "det nya kriget". Och så vidare i all oändlighet. Samma diskussioner pågick för 150 år sedan. För 100 år sedan. För 50 år sedan. Allt upplevdes som ständigt förändrat. Jag tror alltså inte att vår tid går att jämföra med en annan tid, däremot att vår tid kanske inte är så unik som vi själva vill tro.

Kan vi lära oss om framtiden genom att se tillbaka på historien?

Nej, det kan vi inte generellt. Ingen historiker förutspådde Berlinmurens fall 1989. Kalla kriget bara tog slut och det enorma och ofattbart mäktiga sovjetimperiet bara försvann, utan att en enda historiker såg det vid horisonten. Själv studerar jag sedan många år tillbaka fascismens ideologi. Det vill säga tysk nazism, italiensk fascism, spansk falangism, ungerska pilkorsare, rumänska legionärer, finska lappo och så vidare. Svenska Sverigedemokraterna, Dansk Folkeparti och norska Fremskrittspartiet. Där tycker jag mig kunna se mönster, om hur fascismen är inflytande - och om hur den kan bemötas. Kanske kan vi lära något av historien i detta fall? Fast det är möjligen självbedrägeri.

Däremot kan vissa enskildheter observeras. Det gäller bara att vara tydlig och känna till variablernas oräknelighet. Ett mycket bra exempel är krig. Det sägs ju att stater alltid planerar för att utkämpa gårdagens krig. Och det stämmer nog. Krig är alltså ett exempel på statlig verksamhet där tjänstemännen (militärerna) och politikerna tror sig kunna lära något av historien, men där det ständigt visar sig att denna tankegång är livsfarligt falsk. Afghanistan-kriget är exempelvis en strategisk, politisk och militär härdsmälta. Irakkriget har visat att det kan vara rent skrämmande att tro att vi kan lära oss av historien. USA gick in i Irak med argumentet att "vi måste lära av historien". Man sade att "vi stoppade inte Hitler i tid" och därför skulle Irak anfallas.

Så tyvärr lär vi oss hela tiden av historien, men oftast fel saker. Eller för att uttrycka det annorlunda: Det enda vi kan lära av historien är att vi ingenting kan lära av historien.

Hur kommer historiebeskrivningen av år 2012 se ut om 100 år?

Det har vi garanterat ingen som helst aning om! Som sagt, ingen visste att "tidig modern tid" avslutades 1789. Ingen visste år 1492 att medeltiden slutade då, de visste inte en som att de levt på något som skulle komma att kallas "medeltiden". Ingen som dog i Poltava 1709 visste att Sveriges stormaktstid avslutades under början av 1700-talet - ingen visste ens att "stormaktstiden" existerat. På vikingatiden fanns inga som såg sig själva som vikingar, begreppet uppfanns dryga 800 år senare.

Vad för slags framtid går mänskligheten till mötes? Varför?

Det beslutar vi själva!

Vi har all makt över vår tillvaro, vi kan göra exakt vad vi vill. Det finns inga oundvikligheter i historien, det har aldrig funnits "den enda vägens politik". Människor har däremot haft en förunderlig förmåga att konstruera sådana föreställningar. Personligen lägger jag däremot märke till att nutiden är patologiskt intresserad av historia. Men "lyckliga folk har ingen historia", som ett klokt tyskt ordspråk lyder.

Henrik Arnstad, journalist, historiker och författare

Det existerar egentligen ingen vettig anledning till att studera historia, framtiden är mycket mer relevant. Enda omedelbara behovet att veta när Gustav II Adolf dog uppstår om du tävlar i SVT:s "På spåret". Och denna omständighet drabbar ytterst få, mindre än en promille av mänskligheten. Den ter sig troligen irrelevant för majoritetsbefolkningarna i Kina, Indien och Tanzania, som aldrig hört talas om Kristian Luuk. Exempelvis. Vi har satts att leva i besvikelsens epok, som Tage Danielsson diktade. Vi är nostalgiska, blickar bakåt och är pessimister. Därmed är det min övertygelse att framtiden tillhör den enda kvarvarande optimistiska ideologin. Fascismen. 2000-talet riskerar att bli det fascistiska århundradet och gud hjälpe därmed oss alla. För denna ideologi har ett facit, som stavas Auschwitz-Birkenau. Vi har dock ett val utifrån ovanstående. Det bästa vore alltså att lämna historien bakom oss och se framåt istället.

Text: Jenni S Lindberg

AERONAUTICAL BREAKTHROUGHS:

on our way to stars, unknown planets and touristic spaceflights

As the Austrian skydiver Felix Baumgartner proved a few days ago with his 39.000 meters jump from space, it is no longer the numerous possibilities of the internet which tackle the attention of the general public today. Indeed, this most cutting-edge technological breakthrough of the end of the 1980's had a significant impact on culture and commerce, but now the movement has started to run out of steam. Nowadays, the conquest of space and aeronautical breakthroughs is more than ever one of the objects of human fascination. How will these technologies evolve in the coming years?
The Greek mythological legend of Icarus, who tried to escape from his enemies by making wings, emphasizes the desire of flying from the very early stages of humanity. The history of aviation started a long time ago and the first ideas of flying might have appeared in the 3rd Century BC, with kites and gliders as the first flying-machines.
Nowadays, air transport is considered one of the safest ways of transportation and it attracts more and more people; according to the International Air Transport Association (IATA), the number of plane travelers reached a total of 2.7 billion passengers in 2011.

According to Christophe Meerts, engineer at the European Space Agency (ESA), the research in the field of aviation has remained extremely active in the last sixty years, leading to tremendous improvements in flight efficiency, range, safety, reliability and ease of operation.
However, Meerts thinks that we are slowly getting close to the edge of what is technologically feasible given the laws of physics. Adding the fact that civil aviation has become a mature and very conservative industry, Christophe Meerts believes that in half a century, aircrafts will appear very similar to those we know today. There is one exception though, which is the field of aircraft control and air traffic management. The rapid development of artificial intelligence, together with the ever-increasing air traffic density and complexity and the need to optimize trajectory, may lead us one day to rely solely on computers to fly us safely from one place to another. But there is a psychological step that most of us are not yet ready to make.
While the future of aviation seems to have reached some of its limits of development, the space exploration is still booming. Space exploration started on the 4th of October 1957 with the launch of Sputnik 1, the first-ever artificial satellite, rapidly followed on the

12th of April 1961 by Youri A. Gagarine, the first man in space. The first three decades of space exploration were extremely fast and euphoric. In about thirty years, we successfully launched the first artificial satellite, the first man in Earth orbit, and the first missions to the Moon, Mars, Venus, Mercury, Jupiter, Saturn and the outer solar system. Exploration continues nowadays, driven by the search for a better understanding of the history of our solar system and the search for life. ESA's interplanetary missions, Mars Express and Venus Express, collect unique data from Mars and Venus to understand why these planets evolved so differently from Earth. Meanwhile, NASA's 'Curiosity Rover' that recently landed on Mars is looking for traces of past forms of life.

Christophe Meerts believes that we live in exciting times, as for the first time we have instruments at work capable of identifying life both inside and outside of the solar system. Excitement is particularly visible among the astronomic community, who believes that finding an Earth-like exoplanet is only a matter of time and patience now.

The withdrawal from service of the space-shuttle marks the end of an era in manned space exploration. However,

Meerts argues that the time perhaps has come for the next era, the 'Space for All'-era, where commercial companies will be able to offer affordable access to the space.

He believes this has already started with SpaceX becoming the first private company to dock a spacecraft to the International Space Station this year, and with Virgin Galactic intending to provide touristic spaceflights in the coming years. Meerts believes that Europe will play a more important role in this adventure than it used to play in the last decades of space exploration.

To make a long story short, even if aviation seems to run out of steam because of physical constraints, it may have a promising future in artificial intelligence, if we have the courage to make this step. On the other hand, space exploration promises a bright future in matters such as the exploration of planets and the development of touristic spaceflights.

In other words, technological breakthroughs in aeronautics will continue to make us dream for a long time.

"We choose to go to the Moon in this decade and do the other things, not because they're easy, but because they are hard." - J. F. Kennedy

Text: Lauranne Beernaert

BRAZIL – NOT JUST ANOTHER BRIC(K) IN THE WALL

The BRIC countries have for a long time now been a concept of the global economy. The BRIC acronym, short for Brazil, Russia, India and China, was invented by the Goldman Sachs Chairman Jim O'Neil in the early 21st century, as a concept targeting the four emerging economies in development economy. Nowadays, the term BRIC is widespread. Indeed, the countries have emerged not only on the economical world map, but some of them have also gained a lot of soft power in today's world. Soft power, a concept invented by Joseph S. Nye, is the idea that a state can create an attractive image of itself through culture, invention and other non-military measures, which would appeal to people in other states and thus create opportunities for its own people. Soft power is a vital tool in attracting foreign investments (FDI) as well as tourists. Out of the four BRICs, China has taken the lead role and nowadays everyone is aware of its growing power in the world economy, as well in world politics. But how does the future look for the other three BRICs, Brazil, India and Russia?

While India was the talk of the town not too long ago, the country seems to have become a victim of the high expectations bubble. The country's economic growth points in the wrong direction and it has not made any bigger attempts to step up its game in the region. Russia, on the other hand, may have a more stable economy, though it has gained a lot of global attention with its foreign policy in the Middle East throughout the year, as well as it has faced domestic protests. Russia may have attracted some people with its culture back in the 20th century, but today the country seems to have lost some of its glory as the corruption has spread its net into every corner of the society.

Brazil is to a lot of people still mostly known for the carnival in Rio the Janeiro, supermodels and its successes on the football field, but as it turns out, the country has a lot more to offer than that. The country is big in population and is the world's 6th largest economy. Brazil's GDP may have taken a downturn in the last two years, but foreign direct investment numbers, constituting $8.4 billion in 2012 according to Reuters, show that Brazil is an attractive market. The graph over Brazils FDI net income on the World Bank's data site shows that currently, it only moves upward. In addition, the country will be hosting the FIFA World Cup in 2014 as well as the Olympic Games in 2016, which means that there will be even more room for investments in Brazil due to the need for improvements in infrastructure. This also means an increasing tourist industry, as people from all over the world will come to the events. However, Brazil is not only opening up for investment. Over the last couple of years, the country has become one of the big donors itself in the field of foreign aid. By providing economical aid as well as agricultural help and establishing social programs for development, Brazil reaches out to the world in many ways. Moreover, Brazil has its eyes set on a seat in the Security Council. China and Russia are both permanent members and a seat in the Security Council would strengthen Brazil's position as a regional player. Yet there are a couple of obstacles to tackle for this to happen. The country is looking to the US for an invitation to the Council, but even though Brazil does not currently pose any threat, the US has not yet made any attempt to reach out a helping hand.

Keeping the utopian/dystopian frame in mind, how would the world look with Brazil as a strong regional player in the world?

To become a stronger player in the field, Brazil will need to step up its game even further when it comes to foreign policy, maintaining vital relations while standing up for itself and its own values as well.

The US would most likely want Brazil to keep its balance of power against Argentina, but if Brazil would find a way to strengthen its relationship further it would mean a big boost in Brazil's regional power. The geographical situation in South America, with the Andes keeping the countries on the west coast of South America locked away from Brazil, may be one of the reasons why Brazil has turned east. Brazil has already chosen to reach out to its comrades in the Portuguese-speaking world, such as Angola and Mozambique. Furthermore, the many Brazilian embassies in African countries show that the country is ready to make more relations and step up as an alternative to China, who is investing a lot in infrastructure in African countries. The fact that Brazil is not a nuclear power can in some eyes make it look weak, but Brazil's soft power is growing. If only the country would set the foot down and make its ambitions clear, it could become a much more dominant player on the world politics arena. Brazilian football players have already shown the world their style of playing and now it is time for the rest of Brazil to show that it can score.

Text: Paulina Widell

LOST IN TRANSLATION ON THE

I board the train in Tel Aviv. The central station is a clusterfuck of globalization. I've walked through some pretty mean slums of muddy African urban soil, but this station is just about the worst place I've ever encountered. There seems to be no way of getting out of here. While I roam through the seventh-floor airless darkness, trying to decipher the disorienting Hebrew signs for an escape route, Asian girls in colorful miniskirts and pink hair pop up from all sides, engaged in breathless streams of small-talk with foreign shop-keepers and male passengers heading nowhere. I seem to have placed myself in a pseudo-Tokyo landscape though, surely, none of these girls are really Japanese. Just as I reach a point of apathy, seriously considering whether I might just settle at the station and stick with it, I locate the train exit.

A tall dreadlocked guy in leather vest, worn-out jeans and bare chest addresses me in deep, South state-twanged American; "Going north?" I sure am. As we side-twist through the overpopulated train wagons, my new companion fills me in on his last 24 hours, which ended this morning with a swim in the Mediterranean, no doubt high up on whatever they're serving these days, after performing with his punk-'though we can't be categorized' band last night in an underground Arab club in Jaffa. He's also a graduate at Berkeley. They always are. Along with a confusing blend of Orthodox Jewish males, who have their hats placed on separate seats and their pregnant wives plus multiple progeny located all around them; Israeli hippie youths heading for mushroom trips in the desert; Arab male workers going home to the Lebanese harbor town Tyr for the weekend, and many more indefinable characters, we travel up Israel's coast.

As the sun lazily casts its light on the glowing sea, the train snails through the dry mountains of Southern Lebanon, which for decades represented the epicenter of military chit-chat between Israel and various Lebanese militias. These days, the only aggression expressed are the hysterically glittering mall lights lining the coast, as money from cheap-labor opportunities in Israel is flooding into the local economy. A myriad of Arab, English, Hebrew and, as we get closer to the Lebanese metropolis, French-speaking passengers get on and off the train. At the next stop, a manicured, high-heeled, perfume-embedded female knock-out enters the wagon and exclaims to no one in particular: "Excusez-moi, fini ishtri el ticketi hoorn?" Beirut has arrived and is booming through the window in all its post-war, future-plastic splendor.

As the train passes by Tripoli into the coastal Syrian climate of cool breezes and small village-hoods, the demography of the wagon changes from urbanites to covered-up believers of various ethnicities. A group of South-Korean Christian nuns practicing gospels in high-pitched tunes for their visit to the Mar Musa monastery off Homs have caught my eye. Some young Syrian Alawite high school girls are heading back to Lattakia after a day-trip in Beirut. But most of the passengers at this point are Shiites modestly dressed in black; females with dark sparkling eyes and their husbands passionately holding on to prayer-books, and these are in for the long ride.

Through Aleppo, we cross into Turkey. The recently opened border casts off an anxious feel of reluctant ceasefire with the former Syrian regime. Refugees that never quite made it over the border are still scattered in humble squats visible in the afternoon horizon. The constant mumbling in the wagon silences as we pass the border wasteland. A landscape of ghosts, abandoned in the post-war fragility. "Haram ya Suria", says the elderly woman next to me under her breath. "But they found peace now, at least", I try in broken Arabic. "And freedom!", a younger Syrian man across from us contributes. The surrounding passengers curiously listen in.

"We all lost things in the fire", the woman whispers so quietly that no one seems to catch it. Better not to dwell on these issues. The conversation changes from past to present, to concerns over rising food prices, to excited anecdotes of recent family visits from Palestine, and to promises at the end of our road.

Meanwhile, Turkey's endless mountain landscape is lost to me. I see nothing but the dark night that swallows our sense of direction as the train hurries on.

I wake up as we enter Tehran, well into the morning hour. The sky is endlessly grey in that asphalt jungle way in which the sun never quite enters though the heat never leaves. It is too hot to breath, I think, as millions pass me in the busy streets. The Iranian capital is bustling with youth; veiled youth, chit-chatting youth, youth hanging around with no direction home and youth heading fast-forward into the future. Banners wave from rooftops, reminding us of the secular revolution that came and went and finally settled in the torn-up land. The vibrant scenery reminds me of an old poster from the time when the scramble for Palestine had just begun and I think, this is how Solomon's Song should sound like today: *The winter is past and gone, the time of singing has come and the voices are heard in our land. Come to the Middle East.*

The morning after: Notes on what may be

There are two posters from Jerusalem hanging on my wall in Gothenburg. One, with its image of cartoonist-style little British men crossing the desert in black imported cars next to a camel caravan and palm-trees, carries a Tintin-ish, Orientalist flavor of the Old World. The poster reads 'Direct cross-desert service: Haifa-Beirut-Damascus-Baghdad' and in all its nonchalant approach to free-trade movement, it reminds me every day of how little we have moved since the colonial days. Borders are still continuously crossed and reconstructed in a balance determined by the cost-benefit gains of imperial strife and trade. The other poster depicts the old biblical landscape of Nazareth with mosques, synagogues and churches side-by-side green hills and olive-trees, with a shepherd and his Virgin Mary taking it all in. The poster reads 'Come to Palestine', and while it was printed in European newspapers in the 1930's to attract Jews to settle in an Israel soon-to-be, Palestinians paradoxically cling to it as proof of their own previous existence.

What followed this poster is history, alive today in its most severe sense. In the Middle Eastern 'Levantine' area encircling Lebanon, Syria, Palestine and Israel, cross-border movement is restricted to the point that I have actually been asked by otherwise well-informed peers in Tel Aviv whether neighboring Beirut is located at the sea (take a look at a map and you will see that the rivaling cities literally share bathtub). Inspired by the idea of moving beyond a world of borderscapes, I imagine in this 'travel memoir' a Middle East as it would appear if an accessible railway system crossed through it. Portraying the globalized intertwining relations of people from various ethnic, material and national backgrounds, criss-crossing each other in a steaming regional melting pot, I present an ambiguous Utopia. The Middle East we encounter here is not a place of harmonious equality, but it is, at least, a zone of unrestricted, peaceful contact. While drawing on actual travel experiences, this essay consciously deconstructs the current political reality of the region and as such should be read as fiction.

Text: Anna Reumert

TRANSARABIAN RAILWAY

×

Illustration : Clara Dackenberg

Continued . . .

THE VEGETARIAN TRANSITION AND CONSOLIDATION

ourselves as living beings.
Vegetarianism has been well-established within Buddhist and Hindu teachings since long ago; 20-30% of Hindus and about half of all Buddhists are vegetarians. Vegetarianism existed, though limited, in ancient Greece within some philosophical schools and religious groups. After the spread of Christianity in Europe, vegetarianism became more or less non-existent - like in all continents but Asia. It reappeared in the Western world during the Renaissance and again with the Enlightenment. The adherents were again quite few, but often rather enthusiastic - among them were proponents such as Leonardo da Vinci, Percy B. Shelley and Leo Tolstoy, who all shared the view that it is ethically wrong to eat meat. In the past century, the impact of the Indian concept of nonviolence (ahimsa) has grown in the Western world where it has helped to popularize vegetarianism. Lately, the vegetarian movement in the West has been on the rise because of other aspects than the conventional ones; religion and ethics. Now, people become vegetarians for health, environmental and humanitarian reasons. Vegetarianism is no longer just a matter of moral consideration for other species.
Recently, a group of scientists claim to be able to grow meat by extracting stem cells from animals and then cultivate it like plants. This is an exceptional breakthrough which might mean a great reduction (and eventually even elimination?) of pain. Whether this will be well-received or not remains to be seen, but historically consumers have tended to be quite skeptical towards artificial food. For the ethical vegetarian, such as da Vinci, Shelley and Tolstoy, who consider the well-being of other species above other factors, these research results may leave a bittersweet taste. While it would decrease affliction among other species, the fact still remains that a few individuals (the stem cell donors) have to be sacrificed for ”the common good”. Out of principle, this might very well seem wrong, but perhaps one needs to be pragmatic about it?

If it would eventually be possible to do away with suffering altogether by, say, cloning the stem cells from which the meat is grown, how does one treat the fact that philosophical and ethical perspectives are more or less disregarded in this process?

What will it lead to if people become vegetarians for reasons of health, environment or the scientific possibility to grow meat? An ethical vegetarian should, reasonably, assert that other species (at least in some way) be considered our equals. Therefore, one might fear that if the vegetarianization of the world is triggered by something else than the ethical consideration of other species’ well-being, our world view that the human race is superior and consequently above all others will persist. While the nature of this development of the vegetarian movement involves a risk of undermining a potential identity as a living being rather than a human being, and thus risk undermining the widening of our perspectives of the world, there is also a possibility that the progress works inversely. Some theorists claim that institutions often precede culture, tradition and attitudes. Accordingly, a vegetarianization, whatever the cause, may eventually lead to a change in attitude towards other species.
Nevertheless, vegetarians are growing in numbers and there are good reasons to believe they will continue to do so. Even if one could engage in a somewhat awkward discussion about whether meat grown from cloned stem cells really qualify as a vegetarian diet, a development toward vegetarianism will enhance the environment, decrease famine and suffering, and we will live longer. Even if norms might not change and the morality of the question might not be considered, at the moment we are heading towards a less miserable and hopefully better world.

Text: Hannes Floman

Continued . . .

“WE SIMPLY CANNOT TREAT THEM ALL AS CRIMINALS”

the sheer magnitude of some things are not quite comprehended until one is confronted with rock hard numbers, preferably dollars. The UN World Drug Report estimated that the illicit drug market generated some $322 billion in 2007. To put the figure into perspective, almost 1 % of the world’s total GDP that year. However, once again, there is reason to believe that the true figure is much higher. Indeed, this makes it one of the largest and most opulent businesses in the world. The income generated is used in criminal, and sadly, also in political and formal economic activity.

Profits accrue to a wide range of actors, from poor rural farmers to affluent urban dealers. For some, the business means mere survival; for others, it’s a way to live a descent life, and for quite a considerable amount of people, it’s a ticket to a life of luxury. A fundamental problem seems to be just this - the tremendous prices that the drug industry generates. A rural Colombian farmer can get up to $700 for one kilogram of coca-paste which gives at least a four times greater profit than any other crop would give. What would you do? One could always proclaim that it proves an actor’s substandard ethics, but taking the moral highroad here seems arbitrary. Poverty in general and lack of economic opportunities, in particular, lead to this seemingly drastic measure.

As the UN Drug Report from 2007 notes, the high value is understandable because “unlike human beings, diamonds or firearms, the drug supply is consumed each year and in need of continuous renewal”. It is worth contemplating this statement, since it gives a good sense of the inexhaustibility of the situation. It also provides us with a clue to the problem with the “War on Drugs”. Much like the “War on Terror”, it frames the issue in such a way that it gives a false sense of possible defeat.

A war means it can be won. This hides the fact that the main cause of the problem is rooted in a series of interlinked social, economic and political components that can never be truly contained nor controlled.

Sadly, in relation to the global drug trade, dystopia is not just a thing of the future –it’s a present-day reality. The overflowing prisons and drug related violence that plagues so many countries will continue if we do not change paths. However, this does not mean there is no hope for a decline in drug use. But as Annan and his colleagues so eloquently put it; “We simply cannot treat them all as criminals”.

Text: Isabelle Persson

INVESTING IN YOURSELF: AMERICAN STUDENTS IN DEBT

As college costs and student loans skyrocket in the US, many American students find it difficult to live agreeable lives while paying off their enormous debts. In a reflection, Josef Svantesson discusses the issue, and wonders if perhaps this should be relevant for Swedish students as well.

Student loans have always been something of a predetermined issue for me: I know that they're coming, so I keep myself prepared to face these credit-debts of necessary evil. While benefiting from generous Swedish loan policies, I additionally try to keep the debt in check by keeping expenses low, working as much as I can during summers and weekends, and separating my debt from my actual income (not to mention cutting down on the beers). It's pretty apparent to me that I will have to work fairly hard to achieve my goals, while making ends meet. Somehow though, I feel confident that education is a worthwhile investment.

In the United States, the comprehension that education is worth the expenses and pains of debt is now being shaken at its foundation. In the clamor of the economic crisis, voices are being raised about the distressing debt that many students are saddled with: prices of education in America have escalated in the last decades and tuition fees have gone through the roof, while subsidized loans for students have caused national student debt to follow suit. The US State Department, along with other sources, reported in 2011 that the country's total sum of student loans now exceeds the total amount that Americans owe on credit cards. We're talking large sums. What economists believe to be the next credit bubble to crack is voiced as leaving students delayed in life, unable to find rewarding work or to pay off their debts.

The tendency has been to send 18-year olds to college without much investigation in whether or not that person is actually ready for higher education. Some are and some are not - but in maintaining the stance that everybody ought to have a college education, the public forces the ones not entirely sure about their prospects to take on debt they in the end tend not to afford.

For many students, having a college education is merely a credential, a certificate that in essence says that they are smart enough to get through it, conformist enough to go to college in the first place, and equally compliant and manageable enough to stay there.

Herein lies one of the central aspects of the problem, which I am certain can be applied to Swedish circumstances as well. The idea of college education as a guarantee for higher wages and higher quality of life - if you have that particular definition of it - has been what students rely on as true when indebting themselves. Without really asking themselves why they need go to college, students have found it easier to take the guaranteed road to happiness without much thought for tomorrow.

Since the financial crisis, however, it has been more than obvious to American students how the guarantee turned out to be a hoax: now you need to work very hard to stay afloat. Although everybody seem to be in agreement regarding the severity of the problems, few propositions are offered.

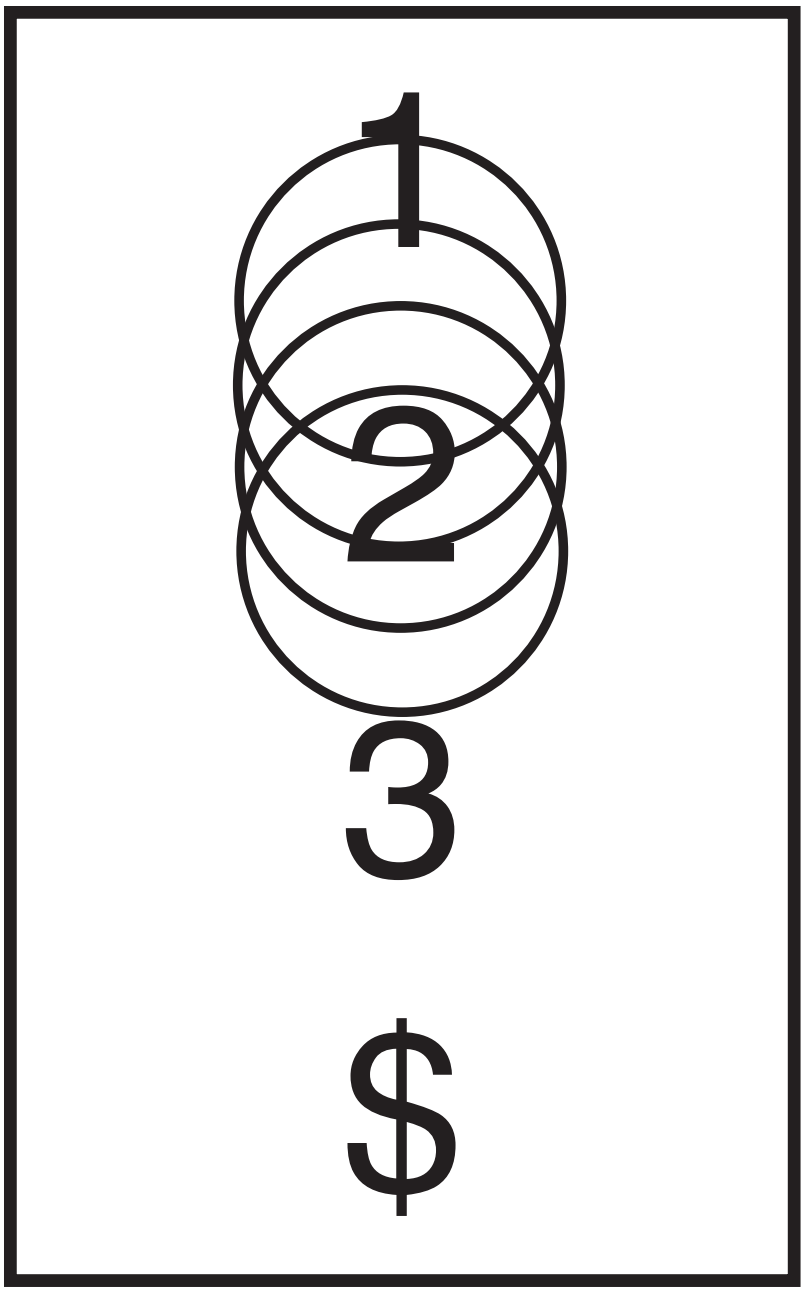

I would argue that the issue lies somewhere in between the obsession of college as the only way of earning a desirable life, ineffective cost and loan policies for education, and individuals not being informed of the consequences of their actions. Solving the problem would include discussion about the attitude toward college education, as well as cost reforms and responsible credit regulations. Not everything can be solved by public policy; individuals also need to make better decisions themselves.

As American students slowly start to dig themselves out of the hole where many of them now reside, we need to acknowledge the problem on this side of the Atlantic as well. While the Swedish view of education as mandatory for success can be described as a bit more relaxed than its American equivalent, there is a tendency towards a tough future. A future that will demand students not just to go to school, but also to reduce expenses and loans even further while they're studying. Consequently, it will be utterly important to be sure of the reasons for going to school, as we continue into the second decade of the 21st century.

Is your education still a good investment? If not, is there anything that needs to be done in order to make it so? If we take the discussion, conditions for future students will at least be the result of discourse. Those future students will still have to cut down on the beers - but we all know that you cannot have it all.

Text: Josef Svantesson

DYSTOPIA

LIST OF CONTENT : 16 // ***EN MANS UTOPI ÄR EN ANNANS DYSTOPI*** 16 // ***"WE SIMPLY CANNOT TREAT THEM ALL AS CRIMINALS" -*** Continue reading at page 12 ***13 // INVESTING IN YOURSELF:*** AMERICAN STUDENTS IN DEBT

Meet the staff!

Isabelle Persson

En panamansk dalkulla som växt upp i 7 olika länder. Förstås har det mestadels varit en positiv erfarenhet men som en liten bonus lider jag av en kontinuerlig identitetskris som gör att jag skyr situationer där jag måste redogöra för vem jag är och var jag kommer ifrån. Hursomhelst huserar jag nu i Göteborg med min kära sambo och vår goa hund. Jag läser kandidatprogrammet i globala studier med inriktning utvecklingsstudier. Det mesta som finns där ute i samhället intresserar mig. Dock har jag ett särskilt intresse för allt som har med Latinamerika att göra och ser mig själv som Utblicks självutnämnda Latinamerikakorre.

Hannes Floman

Läser andra terminen på statsvetarprogrammet och har tidigare läst två terminer språk: en termin engelska och en franska. Dessa språkstudier genomfördes i just England respektive Frankrike och intresset för Europa är därför stort, men som resefantast vidgar jag gärna mina vyer. Som studerande av politik och intresserad av världen är internationell politik naturligtvis ett stort intresse. Är även entusiastisk vegetarian och djurrättsförespråkare, ett ämne jag gärna ägnar mig åt i alla forum och arbetar för att föra upp högre på den politiska agendan.

Lauranne Beernaert

I come from Brussels, and I'm studying the Master Programme in International Administration and Global Governance. As a new student at Gothenburg University, I felt that I had to get involved in something more than my studies. Then I found Utblick. I'm very interested in politics and in social and environmental issues, but I also have a passion for aviation - and everything related. So if there's something new happening in this lively area, you will surely hear about it soon!

UTBLICK RECOMMENDS!

The 36th version of Gothenburg International Film Festival will be held between ***the 25th of January and the 4th of February, 2013***. The focus this time will be on Chile. Some of the films that will be shown are:
La noche de enfrente (Night Across the Street), by Raúl Ruiz
De jueves a domingo (Thursday till Sunday), by Dominga Sotomayor
Zoológico (Zoo), by Rodrigo Marin
Carne de perro (Dog Flesh), by Fernando Guzzoni
There will be a mix of classical films and films of the new generation of movie makers.

Speaking of the theme of this issue... If you got a taste for Utopia and want to have more of it, you can see the play ***"Utopia" at Backa Theatre***. Here, interviews with young people in Gothenburg clash with the classic book 'Utopia' from the 17th century; a book about an island where there is always justice, happiness, peace and harmony. In Swedish.

'Word on the street' is an independent project started by Amil Shivji that puts spotlight on Tanzanian citizens and their opinions on everyday issues. It is a weekly series that offers us an insight into what the common Tanzanian citizen has to say. You can find it on Youtube by searching for "Word on the street Shivji".

- Do you like to travel? ***Destination X*** is an exhibition at the ***Museum of World Culture*** (Världskulturmuséet) about travelling and the forces behind the dreams of travelling. This is your last chance to see the exhibition. It is on ***until December 31***.

Text: Rebecka Hallén

CALENDER

Don't forget to keep yourself posted on UFs film screenings and weekly lectures at Sappören, Campus Haga, Sprängkullsgatan 25

Here's a sneak of what we have in store for you in the coming weeks:

Wednesday 28th November, 15-16.15: US' ambassador in Sweden

Thursday 6th December: Torgny Hinnemo on Uzbekistan, in cooperation with Amnesty International

Mid December: UF / Utblick Christmas party! Place and time to be announced

UPBLICKT

№ 4 - 2012

EN MANS UTOPI ÄR EN ANNANS DYSTOPI

Intervju med Sverigesdemokraterna och Miljöpartiet om mångfoldighet

När man talar om utopier och dystopier är det ofta med ett visst framtidsperspektiv. Utopier ger tankar till framtida idealsamhällen utan krig eller svält, medan dystopi drar tankarna mot totalitära kontrollsamhällen så som George Orwells ”1984”. Både utopier och dystopier är dock mångtydiga och subjektiva begrepp som beror fullt på vem man frågar. Den enes utopi kan mycket väl vara den andres dystopi.

Ett exempel på en sådan flertydlig politisk idé är mångkulturen. Begreppet betyder ursprungligen ett samhälle som bär inslag av eller omfattar olika kulturer. Invandrare uppmuntras till att behålla sina kulturella identiteter som ska existera sida vid sida med andra kulturer. Motsatsen till mångkultur, monokultur, bygger på att nya kulturella influenser ska assimileras in i den dominerande kulturen.

Sverige har sedan 50-talet blivit allt mer mångkulturellt, och numera finns det många sammanhang där olika kulturer kan mötas. Men är mångkulturen en utopi, ett samhälle värt att sträva efter, eller är den en dystopi, något man bör undvika?

Photo : Jenni S Lindberg

Thomas Martinsson, företrädare i Kommunfullmäktige för Miljöpartiet, anser att mångkulturen är en del av en (realistisk) utopi.

– Under förutsättning att lagstiftningen följs och rättigheter respekteras så tror vi att mångkulturen stärker både individen och samhället. Det finns identiteter som folk lyfter fram i grupp och har ett värde för individen. Om man känner att man har en identitet som stärks så tror vi att man också blir mer positiv till det gemensamma.

Martinsson menar att mångkulturen är ett samhälle man kan uppnå, men mer ett ideal att sträva efter.

– Det har skett en mångkulturell utveckling i Göteborg och Sverige, där kulturerna är mindre inlåsta och mer tillgängliga nu än de var tidigare. Vi har ett mångkulturellt samhälle idag, men vi blir aldrig ”klara” utan måste fortsätta sträva framåt och utveckla.

Bland de som är mindre positiva till mångkulturen hör Sverigedemokraterna. Staffan Levinsson, ledamot för SD:s distriktsstyrelse, ser mångkultur varken som en utopi eller dystopi, men menar att denna utveckling har gått för långt.

– Vi ser ju nya inslag som minareter och böneutrop, vilket vi ställer oss emot. I segregerade områden så förekommer det ju också stenkastning, bilbränder och brottslighet, vilket hade varit helt otänkbart för tjugo år sedan.

Han menar samtidigt att det är omöjligt att gå tillbaka till 50-talets samhälle och att man ska vara öppen för influenser utifrån.

– Det blir tråkigt om samhället bara har en kultur, och influenser i form av exempelvis mat, musik eller liknande kan vara positiva. Men vi ser helst att samhället har en huvudkultur som de andra anpassar sig runt, istället för att alla kulturer ska ha lika mycket utrymme, som det är idag.

Thomas Martinsson, å andra sidan, säger att han förstår Sverigedemokraternas resonemang, men håller inte med om deras slutsatser.

– SD:s lösning är att göra allting likartat, vilket vi inte tror på. Vi tittar hellre på orsakerna när negativa händelser uppstår, och den bästa lösningen är att se en kultur som bestående av individer istället för én grupp. Men samtidigt som vi tror på värdet av många parallella kulturyttringar, så är det viktigt att skapa platser där individer med olika identiteter kan mötas. Då tror vi att eventuella motsättningarna kommer att minska.

Staffan Levinsson, däremot, poängterar att samhället luckras upp allt mer och att problemen kommer att bli allt värre.

– Idag är ju resultaten av mångkulturen tydliga, så det är konstigt att man inte kan se det. Jag tror att problemen kommer att öka om man inte gör någonting åt det och det har gått för långt redan idag.

Fortsätter det i samma takt så tror jag att problemen kommer att öka och att vi på sikt kommer att se hela städer som är segregerade istället för stadsdelar.

Staffan Levinsson, Sverigedemokraterna

Thomas Martinsson har en mer positiv syn på framtiden. På sikt tror han att problemen kommer att försvinna.

– Om kulturer kan mötas och vi fortsätter att jobba med utmaningarna så är mångkulturen en tillgång i arbetet, inte ett bekymmer.

Mångkultur kommer att leda till ett mer dynamiskt samhälle som är öppet för fler influenser och tankar utifrån och där individerna kan bejaka hela sitt jag.

Thomas Martinsson, Miljöpartiet

Text: David Skansholm

“WE SIMPLY CANNOT TREAT THEM ALL AS CRIMINALS”

The global “War on Drugs” has failed. This conclusion was made by former UN Secretary General Kofi Annan and some of the world’s most respected human rights advocates in a report from The Global Commission on Drug Policy earlier this year. They argued that the current anti-drug policy is fuelling organized crime, causing immense suffering and costing taxpayers millions of unnecessary dollars, rather than counteracting the global circulation of illicit drugs. Decriminalization of production and drug use is suggested as a more viable solution. On a similar note, Guatemalan President Otto Perez Molina called for drastic changes in the tactics used in the “War on Drugs” when he proposed the decriminalization of drugs at the UN General Assembly in September this year, as a way to curtail the extreme drug-related violence that is tearing many already fragile states apart. His statement was supported by the Presidents of Mexico and Colombia, the heads of the two countries where the global drug trade most definitely has had the biggest impact.

Of course, these public outcries were not well-received by the US government in Washington. The US’ stakes in the game are high since they are both the main protagonists in and the makers of “The War on Drugs”. In Europe, reactions have been more mixed and tentative toward the statements, although not particularly positive. In Sweden, the responsible minister Maria Larsson warned that this was a sign that the immoral “drug-lobbyists” had reached the very axis of power in the world and that action must be taken in defense of our children. It is important to note that the main strategy in the “War on Drugs” is to attack the supply side of the chain with brute force in order to quench it. This is of course in the best interest of the countries responsible for the demand side since it leaves them unharmed and without the high social and economic costs of becoming warzones.

Of course, it is true that worldwide drug consumption is huge and that the income generated therefore takes mammoth dimensions. The UN estimates that there are about 250 million illicit drug users in the world, although many experts consider this a very modest estimate. About 160 million out of these 250 million use ”light” drugs such as cannabis. In addition to the users, millions and millions more are involved, more or less directly, in the distribution and production of drugs. As most things in our society,

. . . Continue reading at page 12